

Pregar la Paraula

Temps durant l'any
Diumenge 3r
26 de gener de 2020

Pregària inicial

Pare, tu que ets font de vida, dóna'ns la gràcia de respondre a la crida del teu Fill Jesús que ens ha fet amics seus. Fes que seguint-lo a Ell, el nostre mestre i pastor, visquem el seu manament nou i ens mantinguem en el camí de la veritat. Per Jesucrist, el teu Fill i Senyor nostre.

Llegeixo la Paraula: Mateu 4, 12-23

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabulú i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabulú i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós». Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop».

[Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes». Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu.

Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.]

Entenc la Paraula

En la presència de Jesús a Galilea, Mateu veu l'acompliment de la gran profecia messiànica d'Isaïes. Jesús és la llum que brilla en les tenebres. A un país desil·lusionat i sense horitzó Jesús li torna la il·lusió i l'esperança.

Com? Fent present el Regne de Déu, la vella alternativa de la qual Israel havia estat portador en els remots dies dels Jutges, quan Israel era diferents dels altres pobles i vivia la joia plena de viure, perquè Yahvè (Déu, el Senyor) era el centre de gravetat de tot el seu actuar històric. Davant aquesta alternativa que torna, Jesús demana un canvi radical de categories. Aquest canvi comença a prendre forma amb el seguiment de Jesús. «Segueix-me»: així sona la invitació de qualsevol líder de qualsevol organització. Aquesta és també la invitació que Jesús ens fa. Què passaria si, a l'igual que Pere, Jaume i Joan, també nosaltres la secundéssim? (Pere i els seus companys són cridats aquí a ser cristians, no a ser apòstols). Fer-lo equivaldria a tenir una funció social: "ser pescadors d'homes". De moment no coneixem l'abast d'aquesta funció. Començarem a conèixer-la el pròxim diumenge. Avui n'hi ha prou amb donar un vot de confiança a un Jesús que continua dient-nos a tots i cada un: Vine i segueix-me. L'experiència ha de ser fascinant.

"Regne dels cels" vol dir el mateix que "regne de Déu". Els jueus eviten, per respecte, el nom de Déu i al seu lloc parlaven de "els cels". La paraula "regne" evoca més aviat una realitat estàtica, per això n'hi ha que s'estimen més parlar de "Regnat de Déu". Però tot vol dir la mateixa cosa.

Medito la Paraula

Jesús comença el seu ministeri a Galilea, la primera consigna que dóna als qui l'escolten és: Convertiu-vos que el Regne del cel és a prop. Tot seguit crida els seus primers deixebles, dues parelles de germans, que deixen les seves xarxes i el segueixen, immediatament Jesús, segueix predicant, anunciant la presència de Déu entre el poble, i guarint a les persones de les seves malalties i xacres.

La lectura ens situa en l'acció guaridora i evangelitzadora de Jesús. Ell ha vingut a perdonar i alliberar les persones de tots els seus mals. L'evangeli ens remarca, un cop més, com Jesús a més d'anunciar el Regne amb paraules, el fa encara més creïble amb els fets i les seves opcions davant les situacions que l'envolten. Pren partit pels pobres i desvalguts, pels desemparats i abandonats.

També en el nostre temps és Ell qui ens anuncia la salvació i ens allibera dels nostres mals, qui dóna llum a la foscor que molts cops experimentem. Hem de creure que és l'autèntic alliberador de les malalties i defici-

ències de la nostra societat, i per tant obrar conseqüentment. Nosaltres som avui els seus col·laboradors, els instruments amb els que compta per canviar el món.

- Estem atents a les necessitats de la nostra societat, analitzem i detectem les seves deficiències i mancaments?
- Treballem amb ganes per transformar la societat que ens ha tocat viure?
- Com a seguidors de Jesús quins signes donem als nostres veïns, amics, familiars que el Regne de Déu és aquí?

Prego amb la Paraula

Convertiu-vos!

Ens sobta, Senyor, el teu primer consell.
Ens sobta que la primera cosa que demanes sigui que canviem la nostra mirada sobre les coses, sobre el món i sobre la vida.

Ens demanes una mirada nova i lluminosa que no es deixi guiar per les pors antigues d'un cor que no és capaç de veure més enllà d'interessos i necessitats que l'acaparen.

I nosaltres et demanem, Senyor, un cor nou que faci possible una mirada diferent, perquè hem après que les coses essencials només amb el cor les podem veure bé.

Aleshores, amb un cor nou dins nostre, podrem descobrir la riquesa del teu Regne, i sabrem seguir-te amb decisió i prestesa com ho feren aquells primers deixebles quan la teva crida els arribà al cor.

Altres paraules m'hi ajuden

El Jordi i en Jaume són amics, vertaderament amics; d'aquells que duren tota la vida. Havien lluitat pel drets humans i la llibertat democràtica en els anys de la transició. I encara que les coses han anat canviant, mai han deixat de mirar la societat com una tasca col·lectiva en la que cal prendre compromís. Per a ells encara era veritat aquella dita dels anys setanta: "creure és comprometre's".

Mes o menys un cop cada tres o quatre mesos el Jordi i el Jaume dinen junts i fan un repàs a tota la situació. El moment actual els sembla molt greu. Bàsica-ment el seu neguit es fonamenta en que la nostra societat, com diuen ells, s'està empassant masses marrons amb tota naturalitat: guerra preventiva, assassinats selectius, mals col·laterals, murs i filats, terrorismes, corrupció, discriminació, Guantánamo, silencis, extorsions, contractes escombraries, situació de molts gent de la tercera edat, explotació de terrenys, pisos a preus astronòmics, temporalitat laboral, marginació, de medicaments,.....i un llarg etc.

Els vells militants han estat una estona mirant-se en silenci. Cadascú veia al seu company transformat, molt més jove, tornant a aquella imatge dels començaments dels setanta. El cor comença a bullir. Calma, precisió, militància, crítica, coordinació, humor, paciència, praxis, misericòrdia, i recuperació ampliada de "*creer es comprometerse*", i molt més, que els temps els ha obert a major profunditat, estimar, perdonar, pregar i comunitat. Perquè sense el compromís social a la fe li manca quelcom d'essencial.

La imatge

Pregària final

Senyor Jesucrist, et donem gràcies per l'amor amb què has acompanyat i conti-nues acompanyant els teus deixebles. Gràcies per haver compartit amb nosaltres la teva relació amb el Pare i amb l'Esperit. Fes, Senyor, que ens mantinguem en tu com els sarments en el cep que els sosté i els nodreix i que per això donem fruit.

Orar la Palabra

Tiempo Ordinario
Domingo III
26 de enero de 2020

Oración inicial

Padre, tú que eres fuente de vida, danos la gracia de responder al llamado de tu Hijo Jesús que nos ha hecho sus amigos. Haz que siguiéndole a Él, nuestro maestro y pastor, vivamos su mandamiento nuevo y permanezcamos en el camino de la verdad. Por Jesucristo tu Hijo y Señor nuestro.

Leo la Palabra:

Mateo 4, 12-23

Al enterarse Jesús de que habían arrestado a Juan, se retiró a Galilea. Dejando Nazaret, se estableció en Cafarnaún, junto al lago, en el territorio de Zabulón y Neftalí. Así se cumplió lo que habla dicho el profeta Isaías: «País de Zabulón y país de Neftalí, camino del mar, al otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que habitaba en tinieblas vio una luz grande; a los que habitaban en tierra y sombras de muerte, una luz les brilló.» Entonces comenzó Jesús a predicar diciendo: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos.»

[Pasando junto al lago de Galilea, vio a dos hermanos, a Simón, al que llaman Pedro, y a Andrés, su hermano, que estaban echando el copo en el lago, pues eran pescadores. Les dijo: «Venid y seguidme, y os haré pescadores de hombres.» Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Y, pasando adelante, vio a otros dos hermanos, a Santiago, hijo de Zebedeo, y a Juan, que estaban en la barca repasando las redes con Zebedeo, su padre. Jesús los llamó también. Inmediatamente dejaron la barca y a su padre y lo siguieron. Recorría toda Galilea, enseñando en las sinagogas y proclamando el Evangelio del reino, curando las enfermedades y dolencias del pueblo.]

Entiendo la Palabra

En la presencia de Jesús en Galilea, Mateo ve el cumplimiento de la gran profecía mesiánica de Isaías. Jesús es la luz que brilla en las tinieblas. A un país desilusionado y sin horizonte Jesús le devuelve la ilusión y la es-

peranza. ¿Cómo? Haciendo presente el Reino de Dios, la vieja alternativa de la que Israel había sido portador en los remotos días de los Jueces, cuando Israel era distinto de los demás pueblos y vivía la pura alegría de vivir, porque Yahvé era el centro de gravedad de todo su quehacer histórico.

Ante esta alternativa que vuelve, Jesús pide un cambio radical de categorías. Este cambio empieza tomando cuerpo con el seguimiento de Jesús. Sígueme: así suena la invitación de cualquier líder de cualquier organización. Esta es también la invitación que Jesús nos hace. ¿Qué pasaría si, al igual que Pedro, Santiago y Juan, también nosotros la secundáramos? (Pedro y sus compañeros son llamados aquí a ser cristianos, no a ser apóstoles). Hacerlo equivaldría a tener una función social: "ser pescadores de hombres". De momento no conocemos el alcance de esta función.

Empezaremos a conocerla el próximo domingo. Hoy nos basta con dar un voto de confianza a un Jesús que sigue diciéndonos a todos y cada uno: Venid y seguidme. La experiencia debe de ser fascinante.

"Reino de los cielos" es lo mismo que "reino de Dios". Los judíos evitaban por respeto el nombre de Dios y en su lugar hablaban de "los cielos". La palabra "reino" evoca más bien una realidad estática, por eso muchos prefieren hablar de "Reinado de Dios".

Medito la Palabra

Jesús comienza su ministerio en Galilea, la primera consigna que da a los que les escuchan es: Convertíos que el Reino del cielo está cerca. A continuación llama a sus primeros discípulos, dos parejas de hermanos, que dejan sus redes y le siguen. Inmediatamente Jesús, sigue predicando, anunciando la presencia de Dios entre el pueblo, y curando a las personas de sus enfermedades.

La lectura nos sitúa en la acción sanadora y evangelizadora de Jesús. Él ha venido a perdonar y liberar las personas de todos sus males. El Evangelio nos remarca, una vez más, como Jesús, además de anunciar el Reino con palabras, lo hace aún más creíble con los hechos y con sus opciones ante las situaciones que le rodean. Toma partido por los pobres y desfavorecidos, por los desamparados y los abandonados.

También en nuestro tiempo es Él quien nos anuncia la salvación y nos libera de nuestros males, quien da luz en la oscuridad que muchas veces experimentamos. Hemos de creer que es el auténtico liberador de en-

fermedades y deficiencias de nuestra sociedad, y por tanto hemos de obrar consecuentemente. Nosotros somos hoy sus colaboradores, los instrumentos con los que cuenta para cambiar el mundo.

- *¿Estamos atentos a las necesidades de nuestra sociedad? ¿analizamos y detectamos las deficiencias?*
- *¿Trabajamos con ganas para transformar la sociedad que nos toca vivir?*
- *¿Cómo seguidores de Jesús, qué signos damos a nuestros vecinos, amigos, familiares de que el Reino está aquí?*

Rezo con la Palabra

iConvertíos!

Nos sorprende, Señor, tu primer consejo.
Nos sorprende que lo primero que nos pidas sea que cambiemos nuestra mirada sobre las cosas, sobre el mundo y sobre la vida.

Nos pides una mirada nueva y luminosa que no se deje guiar por los miedos antiguos de un corazón que no es capaz de ver más allá de intereses y necesidades que lo acaparan.

Pero nosotros te pedimos un corazón nuevo para que sea posible una mirada diferente, ya que hemos aprendido que las cosas esenciales sólo con el corazón las podemos ver bien.

Entonces, con un corazón nuevo en nosotros, podremos descubrir la riqueza de tu Reino, y sabremos seguirte con decisión y presteza como lo hicieron aquellos primeros discípulos cuando tu voz y tu llamada les llegó al corazón.

Otras palabras me ayudan

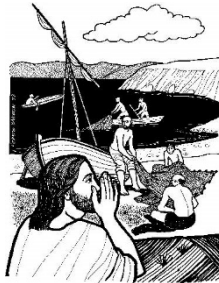
Jorge y Jaime son amigos, verdaderamente amigos; de aquellos que son para toda la vida. Habían luchado por los derechos humanos y la libertad democrática en los años de la transición. Y aunque las cosas han cambiado, nunca han dejado de mirar la sociedad como una labor colectiva en la

que hay que tomar compromiso. Para ellos aún era verdad aquel dicho de los años setenta: “creer es comprometerse”.

Más o menos una vez cada tres o cuatro meses Jorge y Jaime comen juntos y hacen un repaso a toda la situación. El momento actual les parece muy grave. Básicamente su preocupación se fomenta en que nuestra sociedad, como dicen ellos, está tragando demasiados problemas con toda naturalidad: guerra preventiva, asesinatos selectivos, daños colaterales, muros, terrorismos, corrupción, discriminación, Guantánamo, silencios, extorsiones, contratos basura, situación de mucha gente de la tercera edad, explotación de terrenos, pisos a precios astronómicos, temporalidad laboral, marginación, pervisión de medicamentos,... y un largo etc.

Los viejos militantes han estado un rato mirándose en silencio. Cada uno veía a su compañero transformado, mucho más joven, volviendo a aquella imagen de comienzos de los setenta. El corazón empieza a quemar. Calma, precisión, militancia, crítica, coordinación, humor, paciencia, praxis, misericordia y recuperación ampliada de “creer es comprometerse”, y mucho más, que el tiempo les ha abierto a una mayor profundidad, amar, perdonar, rezar y comunidad. Porque sin el compromiso social a la fe le falta algo esencial.

La imagen

Oración final

Señor Jesucristo, te damos gracias por el amor con que has acompañado y sigues acompañando a tus discípulos. Gracias por haber compartido con nosotros tu relación con el Padre y con el Espíritu. Haz, Señor, que permanezcamos en ti como los sarmientos en la vid que los sostiene y los alimenta y que por ello demos fruto.